

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

..... ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, η Λουκρητία Βοργία, η κόρη της Ρόζας Βανόσα που δεν είχε κλείσει ακόμα τα δεκάξη της χρόνια, άρχισε να ερωτοτροπεί με διαφόρους ευγενείς εκπαίδια της μητέρας της, όπως ήταν ο Νικόλαος ντ' Άλβεργέτε κι ο Μάρκελλος Κανδιάνο.

Η μητέρα της τα παρακολούθησε όλα αυτά, με περιέργεια βέβαια, αλλά και χωρίς να θέλη ν' ανακατευτεί στις αισθηματικές υποθέσεις της θυγατέρας της. Έξέ' άλλου, η ίδια ήταν τόσο πολύ απασχολημένη με τις δικές της περιπέτειες, ώστε δεν της έμεινε καιρός να ενδιαφερθεί για τίποτε άλλο.

Μιά βραδιά, ο Άλβεργέτε, έτοιμος για να επιστρέψει στην πατρίδα, πήγε να πει στην κόρη της, να μην πάει ποτέ στο σπίτι της Λουκρητίας, γιατί η μητέρα της και της ξέβρασε με φλογερά λόγια το αισθημά του.

Μέχρι τότε, η Λουκρητία δεν του είχε παραχωρήσει, παρά ελάχιστα δείγματα της αγάπης της: μερικά φιλιά στο μέτωπο και τίποτε άλλο. Από φόβο λοιπόν να μην τον χάσει, τον αγάπησε και τον κράτησε κοντά της αρκετές ώρες.

Όταν ο ευνυχός Ένετος έφυγε από το σπίτι της Λουκρητίας, ήταν αρκετά προχωρημένη η ώρα. Πέρασε γρήγορα—γρήγορα την πλατεία του Αγίου Μάρκου και τράβηξε προς την Πιατσέτα, όπου θα συναντούσε τη γόνδολά του.

Καθώς όμως προχωρούσε, αντίκρισε ξαφνικά έναν άγνωστο προσώπο, που του έφραζε το δρόμο και τον άναγκαζε να σταθί. Ο Ιπότης Άλβεργέτε ήταν γονακός κι' επιδεικνύοντας ξιφουλόχο. Γι' αυτό δεν έταράχθηκε πολύ απ' αυτή τη νυχτερινή συνάντηση.

—Τί θέλεις από μένα; ρώτησε μόνον τον άγνωστο.

—Νά σε σκοτώσω! του απάντησε απότομα εκείνος.

—Νά με σκοτώσεις! Και νομίζεις, ότι θα σου το επιτρέψω εγώ;

—Αυτό θα το δούμε!

—Καλά, και τί έχεις μαζί μου;

—Θά σου το ειπώ, όταν θα σ' ιδώ να ξεφυγάζεις...

—Ω, ώ! Το έχεις για σύγυρο λοιπόν; Έχεις τόσο μεγάλη πεποίθηση στον εαυτό σου;

—Φυσικά, αφού γνωρίζω ότι δεν βασιλεύς πάνω σου και το δαχτυλίδι που θά σ' έκανε άδαντο.

—Ω, ώ! Βλέπω πώς είσαι πολύ καλά πληροφορημένος, φίλατέ μου. Στοιχηματίζω, ότι θάχεις πολλές σχέσεις με την οικογένεια Βανόσα

—Ίσως...

—Μπορεί να είμαστε μάλιστα γνωστοί, φίλοι...

—Δεν αποκλείεται.

—Μήπως έδολοφόρησες εσύ τον Μάρκελλο Κανδιάνο;

—Δεν λέω όχι.

—Λοιπόν, άς δοκιμάσουμε τώρα να ιδούμε ποιός απ' τους δύο μας παίζει καλύτερα το σπαθί...

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Ιπότης διασταύρωσε συγχρόνως το ξίφος του με τον αντίπαλό του, άλλ' από τα πρώτα χτυπήματα ανετήληθη πώς είχε απέναντί του έναν ικανότατο ξιφομάχο. Το σπαθί του προσώποφόρου γινόταν σαν εύλύγιστο καλάμι σ' χέρια αδερφένου.

Έν τούτοις ο Άλβεργέτε, χωρίς να φαίνεται ότι φοβάται τον εχθρό του, εξακολούθησε ν' αγωνίζεται με ψυχραιμία και απειλούσε κάθε τόσο το στήθος του προσώποφόρου, ο οποίος άμυνόταν

ΣΤ'.

με πολλή προφύλαξη.

Γιά μιá στιγμή έμειναν κι' οι δύο τους άκίνητοι και ο εύγενής Ένετος άνένευσε, νομίζοντας πώς είχε τελειώσει ή μονομαχία. Η έλπίδα του όμως ήταν άσπιρηλή, γιατί ο αντίπαλός του άλλαξε άμέσως στάση και του έπεσθή έκ νέου υπό άποτομα και πό δριμυτικά.

Τό άποτέλεσμα τής άπρόσβητης αυτής μονομαχίας ύπήρχε φροκτό για τον Άλβεργέτε, γιατί σ' μιá στιγμή, ο αντίπαλός του του τράπησε με μιá σιαβιά, τό λαβύγγη του πέρα—πέρα! Ο Ιπότης σωριάστηκε κατά γής, βγάζοντας απ' τό στόμα του ένα κίμα αίματος!

Τότε ο άγνωστος έβγαλε τή προσοπίδα του και, σάβοντας έπάνω απ' τό θύμα, του είπε:

—Δες τώρα ποιός είνε εκείνος που σ' έσκότωσε...

Ο εύπατρίδης, άν και έσομοθάνατος, βοήθη τή δύναμη να κυτάξει κατά πρόσωπο τον φροκτό του.

—Φρίξη! τραύλασε. Ο Καί...

Δεν μπόρεσε όμως ν' άποτελειώση τή λέξη, γιατί ο αντίπαλός του βούλωσε τό στόμα του με τό χέρι του. Και μετά λίγα δευτερόλεπτα, ο δεύτερος λαβρευτός τής Λουκρητίας ήταν νεκρός...

Ένώ συνέβαιναν τα δραματικά αυτά περιστατικά, η Λουκρητία βρακόταν στο δωμάτιό της κι' έτοιμαζόταν να πλαγιαστή. Αλλά ήταν νύχτα καλοκαιρινή, έκανε πνιγηρή ζέστη και η νέα δεν βαζόταν να κοιμηθή.

Μισόγυμη όπως ήταν, έσβυσε τά κεριά, για να μη φαίνεται απ' έξω και άκούστησε έπάνω στο παράθυρο. Τό μέγαρο έβλεπε προς τήν πλατεία του Αγίου Στεφάνου, πλάι στο μεγάλο κανάλι, και η Λουκρητία μπορούσε να θαυμάζει απ' τή θέση της τις γόνδολες που γλιστρούσαν έπάνω στα ήσυχα νερά. Ο ούρανός όμως άποτομα ήταν σκεπασμένος με πυκνά κατάρματα σύννεφα, που τ' αλλόκλωναν κάθε τόσο λαμπρές άστραλές.

Έξαφνα, άκουσε στην πόρτα τής κάμαράς της ένα χτύπημα. Η κόρη άνασπάρησε. Ποιός μπορούσε ναύνα τόσο άργά; Μήπως η μητέρα της ήταν άδιάθετη και είχε στείλει καμιά ύπηρέτρια για να τή φωνάξει κοντά της;

—Ποιός είνε; ρώτησε ώστόσο.

—Άνοιξε! Έγώ είμαι... άποκρίθηκε μιá ύπόκοψη φωνή.

Ήταν ή φωνή του Καίσαρος, του άδελφού της. Η Λουκρητία, χωρίς να φροντίση να ντυθή, σηκόθηκε κι' άνοιξε. Ο Κάισαρ μπήκε μέσα. Η Λουκρητία θέλησε ν' άνάμνη τά κεριά, αλλά ο άδελφός της τήν έμποδισε.

—Είνε περιττό, τής είπε, πίνοντάς τήν απ' τό χέρι. Δεν μάς χρειάζεται πώς για να κουβεντιάσουμε...

—Όπως θέλεις...

Ο Κάισαρ ρίχτηκε σ' ένα ντιβάν και ή άδελφή του κάθησε κοντά του.

Γιά λίγες στιγμές επεκράτησε σιωπή. Η μόρα έξω πλησίαζε... Τά παράθυρα φωτίζονταν απ' τις άστραλές.

—Λοιπόν, ρώτησε γελώντας η Λουκρητία, τί έχεις, Κάισαρ, να μου πής;

—Μη γελάς! τής παρατήρησε αυτός απότομα.

—Α, δεν θέλεις να γελώ; Και για ποιό λόγο; Μήπως συνέβη καύνα δυστύχημα;

—Σε μένα; Όχι!

—Τότε, σε ποιόν;

—Θες να τό μάθης; Θά σου τό πώ. Σκότωσα πρό όλίγου έναν άνθρωπο...

—Θεέ μου!

—Μάλιστα, Λουκρητία. Δεν θά ξαναδής πια τον Νικόλαο ντ' Άλβεργέτε, όπως δεν ξαναείδες ούτε τον Μάρκελλο Κανδιάνο...

—Έσ' λοιπόν έσκότωσες τον Μάρκελλο;

—Έγώ!

—Και για ποιό λόγο;

—Θέλεις να τον μάθης; Γιατί

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ □ □ □ □

Ο Μοννέ Σουλλύ, στο ρόλο του Άμλέτου. (Έργον του Νταρζάν)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Το έθιμο να φορούν «μάσκες» κατά τη διάρκεια της 'Αποκριάς, έχει την προέλευσή του από τις Βενετσιάνικες εορτές του 16ου αιώνας.

—Από τις σύγχρονες μάσκες, ή πιο φανταστικές και πολυτελείς είναι η Κινέζικες.

—Σ' όλα τα Κινέζικα θέατρα, οι ήρωες και ή ηρωίδες, στα διάφορα έργα, παρουσιάζονται στη σκηνή, φορώντας ανάλογες μάσκες με τα πρόσωπα που υποδύονται.

—Η μάσκα συνειδητόταν επίσης και στο αρχαίο Έλληνικό θέατρο.

—Οι ιστορικοί ισχυρίζονται, ότι πρώτος που εισήγαγε τις μάσκες στο αρχαίο Έλληνικό θέατρο, ήταν ο Αισχύλος.

—Στη Γαλλία χρήση της μάσκας έγινε για πρώτη φορά επί της βασιλείας 'Ερρίκου Δ' και ήταν αποκλειστικό προνόμιο των αρχόντων και των ευγενών κυριών.

—Στο Ζελντόλφ της Γερμανίας, ένας σοφός γεωπόνος, επέτυχε να παραγάγει φράουλες μέσα σε γλάστρες, εντός 40 ημερών, υπό την επίδραση του φωτός ηλεκτρικών λαμπτήρων.

—Στον Καναδά, επειδή οι αγροτικοί συνεταιρισμοί άρχισαν πολύ από τις πωλείες και τις κομισόλεις, για να μη μείνουν άγραμματα τα παλιά των άγρατων, ετέθησαν τελευταία εις χρήση τα λεγόμενα «Σιδηροδρομικά σχολεία».

—Κάθε πρωί, δηλαδή, ξεκινά άπ' την 'Οτάβα μια άμαξοστοιχία, ή οποία άφίνει σε κάθε άγραπτική περιοχή κ' από ένα βαγόνι με τους δασκάλους του.

—Όλη την ημέρα γίνονται τα μαθήματα μέσα στα βαγόνια αυτά, το δε βράδυ ξαναγίνεται ή άπαιρημένη και παραλαμβάνει τα βαγόνια με τους δασκάλους.

—Στα άνδρακορυχεία του Παρούσοβιτς—'Ανω Σιλεσίας— έτελείωναν πρό ήμερών ή έργασίες της βαθιτέρας ύπογείας στοάς, που έχει γίνει ως τότε.

—Η έργασίες αυτές διάρκεσαν τρία χρόνια. Η σπύα έπαραγόρησε σε βάθος 2.150 μέτρων. Σκοπός όλου αυτού του τεραστίου έργου ήταν ή άναζήτηση κοιτασμάτων άνθρακος.

—Από μια τελευταία στατιστική ενός 'Αγγλου έξερευνητού μαθαίνουμε, ότι από του 1925—1930 καταγραφώθησαν στάς 'Ινδίας 5.000 άνθρωποι από άγρια θείρα.

—Στο 'Οχάιο της 'Αμερικής τα τροχοδρομικά όχηματα, που κυκλοφορούν από πόρσι, είναι κωμωμένα με άλωμίνιο.

—Στά 'Αμερικανικά λεπτοκομεία που βρίσκονται στάς Φιλιππίνες νήσους, νοσηλεύονται 10—12 γλιάδες λεπρών.

—Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν 2.796 ζυμωμένα γλώσσα. Έξ αυτών, ή κυριότερες άνέρχονται σε 896 και είναι μοιρασμένες ως έξης :

—Εθώπια 48, 'Ασία 153, 'Αφρική 118, 'Αμερική 424 και 'Ωκεανία 117.

—Η άξία της νομισματικής συλλογής του Βασιλέως της Ιταλίας ύπολογίζεται σε 150 εκατομ. λιρετών, δηλαδή σε 600.000.000 δραχμών.

—Σύμφωνα με την τελευταία απογραφή των κατοίκων της Γαλλίας, ο πληθυσμός της άνέρχεται σε 41.834.923. Έξ αυτών 38.944.000 είναι Γάλλοι και 2.890. 923 ξένοι.

—άπλουστατα δεν θέλω να κηλιδώσω με τους έρωτάς τον. Σε θέλω άγνή...

—'Α, ά, καλά που με είδοποιησες... Έστω. Δέχομαι να μείνω άγνή... Δεν θα μω επιτρέψω όμως τοώλάχιστον να παντρευτώ ;

—Είσα πολύ νέα ακόμα για γάμο...

—Τί, δεν θα με άφήσης να πάω ούτε σύζυγο ; 'Ομολογώ, ότι ή έπίβλεψη αυτή που φαίνεται πολύ παράλογη, άν και προέρχεται από τον άδελφό μου...

Εαφικά, χτύπησε ή πόρτα και συγχρόνως άκούστηκε μια φωνή που έλεγε :

—'Ε, Λουρηγία, άνοιξε ! Είμαι εγώ, ο Φραγκίσκος...

—'Ο άδελφός μου Φραγκίσκος ! Έκομω ο Καίσαρ σανθρωπάζοντας. Τί θέλει πάλι αυτός ;

—Τώρα θα μάθωμε, του άποκρίθηκε ή Λουρηγία.

'Αναψε γρήγορα τα κεριά του δωματίου της, έφριξε επάνω της ένα ρούχο, που βρήκε πρόχειρο, και άνοιξε την πόρτα.

'Ο Φραγκίσκος ήταν μεγαλειότερος κατά ένα έτος από τον Καίσαρα που δεν είχε κλειστά ακόμα τα δεκαπέντε χρόνια. Δεν ήταν τόσο ώφαιος, όσο ο άδελφός του, αλλά είχε μια γλυκεία έκφραση στο πρόσωπό του.

Μπαίνοντας μέσα, έχαμέτης φιλικά τη Λουρηγία κ' άγρωμιάταξε τον Καίσαρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Ν. ΛΥΤΡΑ

'Ο καλλιτέχνης με τη μεγάλη καρδιά και τον άδαμάντινο χαρακτήρα. 'Η έκτίμησής του προς τον Γύζη. Στο Μόναχο. 'Όπου ο Πιλότι βγκάινει γελασμένος. Μετά την έξωση του 'Οθωνος. 'Ημέρες μπουερισμού. 'Η ύπερηφάνεια του Λύτρα. 'Όπου άρνείται να δεχτή να του χτίσουν σπιτι δωρεάν, κτλ.

Για τον όνομαστό καλλιτέχη του περασμένου αιώνας, τον άειμνηστο Νικηφόρο Λύτρα, κυκλοφορούν πολλά ανέκδοτα. Σήμερα θα διηγηθούμε μερικά άπ' αυτά, τα πιο χαρακτηριστικά :

'Ο Λύτρας συνδέεται πάντα φιλικότατα με τον Γύζη, τον όποιο έθαμάζε και ό όποιος ήταν νεότερός του κατά έφτά χρόνια.

'Όταν ο Λύτρας έστάλη, χάρις στις ενέργειες κάποιου φιλοτέχνου όμογενούς μας, ως ύπότροφος στο Μόναχο, έπέμεινε να στείλουν μαζί μ' αυτόν για τον ίδιο σκοπό και τον Γύζη. Σε μια σαγμη μάλαστα έφτασε να πη το έξής ύτέροχο :

—'Αφού δε στέλνετε μαζί μου και το Γύζη, θα παρατηρώ κ' έγώ από την ύποτροφία. Αυτός έχει μεγαλύτερο ταλέντο από μένα !

Δεν είναι όμως αυτό το μοναδικό δείγμα της ειλκρινείας και της καλωσύνης του 'Ελληνος καλλιτέχνη που μας έχάρισε τόσους ύτέροχους πίνακες.

'Όταν ο Γύζης πήγε ως ύπότροφος στο Μόναχο, πέντε χρόνια μετά την άποστολή του Λύτρα, ο τελευταίος που ήταν τότε τελειόφροτος της σχολής του Πιλότι, τον ύποστήριξε πολύ στα πρώτα βήματά του.

'Όταν ο Λύτρας έπρόκειτο άργότερα να φύγει από το Μόναχο, ο Γύζης τον παρακάλεσε να τον συστήση στον Πιλότι για να τον δεχτή στη σχολή του και συνέμα του έδωσε μερικά ζωγραφικά σχέδιά του για να του τα δείξη.

'Ο Πιλότι όμως δεν έμεινε ευχαριστημένος από την έπίδοση του νεαρού 'Ελληνος και έλεγε στο φίλο του Γύζη :

—Δυστυχώς ό συμπατριώτης σας δεν άξίζει τίποτε και να του πείτε να μη χάση τον καιρό του, σπουδάζοντας ζωγραφική...

—'Αδύνατον να του πό τέτοιο πράγμα, άπάντησε ο Λύτρας. 'Αμα του το πό, θα τον άπειπίσω και δεν έξω τί μπορεί να κόμη στην άπόγνωση του. Έκτός αυτού, έχει τόσον πόθο να έργασθώ κοντά σας, ώστε άν δεν τον δεχθήτε, θα πάθω μεγάλο κακό. Στο κάτω-κάτω, άν θέλετε τη γνώμη μου, κερίζω πώς θα γίνη καλός ζωγράφος.

—Δεν το πιστεύω, επέμεινε ο Πιλότι.

'Εν τούτοις, μη θέλοντας να δυσαρεστήση τον λαμπρό του μαθητή, προσέλαβε στο έργαστήριό του τον Γύζη. Μετά έξη μήνες, ο Λύτρας, ευρισκόμενος ήδη στην 'Αθήνα, έλαβε άπ' τον δασκάλό του το ακόλουθο γράμμα :

'Ο συμπατριώτης σας Γύζης με διένευσε οικτρά. Σού είχα πει ότι δεν ύπάρχει καμιά έλλάδα εκ μέρους του. Τώρα σου λέω πώς θα γίνη μεγάλος ζωγράφος και θα το θεωρώ καύχημά μου ότι ύπήρξα μαθηγής του».

Μετά την έξωση του 'Οθωνος και την άλλαγή της Κυβερνήσεως, ή ύποτροφία του Γύζη διεκόπη και ό καλλιτέχνης πέφασε στο Μόναχο μέρες άληθινά πτωέμενες.

Ευτυχώς ύστερ' από λίγο καιρό, βρέθηκε ένας συμπατριώτης του, ό όποιος, κατά σύσταση του μαθηγέτου του, του παραχώρησε τα μέσα να συνεχίση τις σπουδές του.

Μόλις το έμαθαν αυτό, οι συμμαθηγεί του Λύτρα, τον ύποδέχτηκαν πανηγυρικότατα. Στόλισαν με λουλούδια τη σάλα της 'Ακαδημίας και επάνω στους τοίχους των έργαστηρίων, έργαφσαν με μεγάλα γράμματα τον αριθμό 2.000. 'Ο αριθμός αυτός φανέρωσε το χρηματικό ποσόν της νέας ύποτροφίας του Λύτρα.

Κάποτε μια πλουσιωτάτη κυρία των 'Αθηνών, θέλοντας να δείξη την εκτίμησή της προς το Λύτρα, τον όποιο είχε προσλάβει ως διδάσκαλο ζωγραφικής στα παιδιά της, προσέφριξε να... του κτίση ένα σπίτι. 'Επειδή όμως δεν ήθελε να προσφορήση στην κασίγνηστη μετριοφροσύνη και άφιλοκέρδειά του, του έθεσε τον όρο να της πληρώνη το νοίκι που έδινε άλλου κ' έτσι το σπίτι θα έμεινε στο τέλος δικό του.

'Ο Λύτρας όμως, επειδή κατάλαβε πώς σκοπός της θαυμαστρίας που ήταν να τον ευσεργετήση, άρνήθηκε—άν και ήταν στενοχωρημένος οικονομικά εκείνον τον καιρό— να δεχτή τη δωρεά, που του προσφέρθηκε ώστόσο με τόσο διακριτικότητα.

